

?Santi Sans, la riallada que no s'apaga

«Santi Sans pertanyia a l'estirp indomable dels que fan riure, dels que desitgen per sobre de tot arrencar-te un somriure, fer-te una mica més agradable el teu pas efímer per aquest món»

Si aquest article setmanal es diu *Filiprim* el motiu és obvi: què seria de mi si no hagués vist *Filiprim* a la TV3 d'aquells tan llunyans finals dels anys vuitanta. En aquella festa de l'humor, el surrealisme i la intel·ligència molts personatges hi intervenien. Josep Maria Bachs, Jaume Perich, Jaume Sorribas, Llätzer Escarceller... cap d'ells és ja en aquest món. Ahir va marxar l'últim que quedava, l'immens Santi Sans

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/194901/mor/actor/humorista/santi/sans>) . Era còmic, era humorista, era imitador, era un actor de la vella escola, format amb Adolfo Marsillach, forjat amb espectacles de tota mena, tant a La Cova del Drac com a la immensitat sideral del Paral·lel. La revista, les varietats, l'entreteniment popular, l'acudit, la ximpleria que et fa brollar una sonora riallada. Aquest era el temple de Santi Sans.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=yaGrdMOPkn4>

Des dels temps de *Filiprim* ha format part de la meva memòria, aquell estrat dels records que pertanyen a la formació de la teva personalitat, dels teus criteris més íntims. Santi Sans habitava en aquest racó. Molts anys després el vaig veure fent d'actor "seriós" i va ser una alegria descomunal. Anna Lizaran el va veure a *Laberint d'ombres* fent un paper episòdic i el van fitjar pel preciós paper del criat Firs a *L'hort dels cirerers* que Lluís Pasqual va dirigir per acomiadar la vella sala del Lliure de Gràcia abans de la reforma. Es va comprovar el que tantes vegades abans ha passat: els actors còmics són actors dramàtics excel·lents. Viuen sovint encasellats i es destapen a la fi com a actorassos. No gaire després, també el vaig veure en un memorable Ibsen al TNC, *Solness el constructor*, i també a *Celebració*, al Romea.

Fa més o menys sis anys el vaig conèixer a la fi perquè era un personatge ideal per la meva sèrie *Retrats del natural* al diari *Ara*. Em va citar davant del que havia sigut el teatre Español. Se'l notava content, feliç de tornar al carrer on tantes coses bones li havien passat al llarg de la vida. Va fer desfilar els seus records amb simpatia i naturalitat, em va regalar una porció preciosa del seu temps de la seva memòria. Vaig percebre que tenia davant meu l'essència dels vells còmics, els professionals de l'escenari, de l'envelat, dels camerinos rònecs però vius i viscuts, de les festes majors, de les tournés, dels bolos i de la companyia fidel a un teatre de barri.

Santi Sans va habitar a tots aquests llocs, pertanyia a l'estirp indomable dels que fan riure, dels que desitgen per sobre de tot arrencar-te un somriure, fer-te una mica més agradable el teu pas efímer per aquest món.